

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jitky Denemarkové a soudkyň Mgr. Andrey Grycové a Mgr. Patricie Adamičkové ve věci

žalobkyně: **D. B.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Zikmundem
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **M.B.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jiřím Lukášem
sídlem Kateřinská 1541/5, 120 00 Praha 2

o vypořádání společného jmění manželů, k odvolání žalobkyně a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 8. července 2022, č. j. 30 C 22/2019-288,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně v záhlaví uvedeným rozsudkem výrokem I přikázal z věcí, které měli žalobkyně a žalovaný ve společném jmění manželů, do výlučného vlastnictví žalobkyně osobní automobil Opel Meriva kombi SPZ xxx, VIN W0L0XCE7544336761 (dále jen „**Opel**“) v ceně 30 000 Kč, výrokem II přikázal z věcí, které měli žalobkyně a žalovaný ve společném jmění manželů, do výlučného vlastnictví žalovaného: a) pozemek parc. č. 245 (druh pozemku „zastavěná plocha a nádvoří“) o výměře 287 m², jehož součástí je stavba (objekt k bydlení) č. p. xxx, v obci Xxx, v k. ú. Xxx, zapsaný v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Xxx na LV č. xxx, a pozemek parc. č. xxx (druh pozemku „zahrada“) o výměře 253 m² v obci Xxx, v k. ú. Xxx, zapsaný v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Xxx na LV č. xxx (dále jen „**Nemovitosti Xxx**“), v celkové ceně 3 800 000 Kč, b) nákladní automobil skříňový Škoda Octavia, SPZ xxx, VIN TMBJS41U798831534 (dále jen „**Škoda, rok výroby 2008**“, v ceně 60 000 Kč, c) osobní automobil Škoda Octavia, SPZ 7S7 5427 (dále jen „**Škoda, rok výroby 2010**“) v ceně 120 000 Kč, výrokem III uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na vyrovnání jejího podílu částku 1 035 000 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku, výrokem IV uložil žalobkyni povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 8 na náhradě nákladů řízení státu částku 7 759 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, výrokem V uložil žalovanému povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 8 na náhradě nákladů řízení státu částku 7 759 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a výrokem VI rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, již se žalobkyně domáhala vypořádání společného jmění manželů (dále jen „**SJM**“) s tím, že manželství mezi účastníky bylo uzavřeno dne 9. 9. 2010 a

Shodu s prvopisem potvrzuje J.H.

pravomocně bylo rozvedeno dne 15. 11. 2018. Dle žalobkyně spadají do SJM účastníků, které dosud nebyly vypořádány Nemovitosti Xxx, vozidla: Škoda, rok výroby 2010, Škoda, rok výroby 2008, Mercedes VITO, rz xxx (dále jen „**Mercedes**“) a Opel. Žalobkyně navrhl, aby jí ze SJM byl do výlučného vlastnictví přikázán osobní automobil Opel a zbývající v návrhu uvedené hodnoty byly přikázány do výlučného vlastnictví žalovaného a žalovaný, aby žalobkyni vyplatil vypořádací podíl v závislosti na ocenění věcí a hodnot náležitých do SJM.

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že žalobkyni nabízel vypořádací podíl ve výši 200 000 Kč, která pro žalobkyni nebyla přijatelná, neboť vychází z předpokladu, že do SJM náleží i Nemovitosti Xxx, ty však byly zakoupeny kupní smlouvou ze dne 28. 3. 2017 z prostředků získaných z prodeje podílu v bytovém družstvu, o kterém měl žalovaný za to, že patří jemu. Je to skutkový omyl na jeho straně, o kterém v době uzavírání příslušné smlouvy nevěděl, neboť se považoval za výlučného člena bytového družstva v domněnku, že žalobkyni členství nepřislouží. V bytě bydlel žalovaný od roku 1998, kdy byl v majetku MČ Xxx, a následně za výhradně své prostředky koupil podíl v tomto družstvu s právem užívání bytu. Žalobkyně v bytě nikdy nebydlela, cenu za koupený podíl splácel žalovaný sám. Účastníci se proto dohodli, že Nemovitosti Xxx budou ve výlučném vlastnictví žalovaného a takto budou zapsány do katastru nemovitostí. K tomu žalovaný odkázal na § 980 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku (dále jen „**o. z.**“) zakotvující presumpci správnosti údajů v katastru nemovitostí. Také splácel základní podíl ze svých příjmů, částečně si půjčoval od své matky. Součástí SJM jsou i dluhy vůči synovi žalovaného, který předmětný byt rekonstruoval, jedná se o částku 300 000 až 500 000 Kč a dále dluhy vůči matce žalovaného E. B. z titulu menších půjček poskytnutých v době, když žalovaný pro svůj nepříznivý zdravotní stav nebyl schopen vykonávat výdělečnou činnost a musel splácet podíl v družstvu, kdy výši dluhu odhaduje na 650 000 Kč až 750 000 Kč. Pokud jde o vozidla, dosud vlastní pouze Škodu, rok výroby 2010, která však nepatří do SJM, neboť ji žalovaný nabyt v roce 2015 z peněz z dědictví po zesnulém otci ve výši 100 000 Kč a z daru od matky ve výši 40 000 Kč. Ostatní vozidla byla prodána za trvání manželství, nadto vozidlo Mercedes bylo pořízeno před manželstvím. Součástí SJM by naopak mohl být družstevní podíl žalobkyně k bytu na adrese Xxx , Xxx.
4. Po provedeném dokazování soud I. stupně dospěl k následujícím skutkovým závěrům. Účastníci uzavřeli manželství dne 9. 9. 2010, jež bylo pravomocně rozvedeno ke dni 15. 11. 2018. Ustavující členská schůze Bytového družstva Xxx , Xxx (dále jen „**BD Xxx**“) se konala dne 27. 3. 2013, na této byly schváleny stanovy družstva, když jako zakládající člen je veden žalovaný, dle čl. 2 stanov bylo bytové družstvo založeno za účelem koupě bytového domu Xxx , Xxx, zajištění bytových a jiných potřeb svých členů a bezplatného převodu bytové jednotky do vlastnictví člena družstva, který předmětnou bytovou jednotku užívá na základě platné nájemní smlouvy po splnění podmínek dle čl. 29 stanov. Čl. 29 stanov stanoví jako podmínku převodu bytové jednotky do vlastnictví člena družstva mj. skutečnost, že člen předmětnou bytovou jednotku užívá na základě platné nájemní smlouvy. Dle čl. 9 odst. 3 stanov se mohou na založení družstva podílet pouze fyzické osoby, které mají uzavřenou platnou nájemní smlouvu k bytu v domě a nemají žádné závazky vůči MČ Xxx a současně s nimi není veden soudní spor o přivolení k výpovědi z nájmu bytu a/nebo soudní spor o vyklizení bytu a není jin dána výpověď z nájmu bytu. Žalobkyně a žalovaný byli označeni jako členové a nájemci BD Xxx ve smlouvě o nájmu družstevního bytu ze dne 27. 7. 2016, již měl soud I. stupně za prokázané, že oba sjednali s BD Xxx nájem k bytu č. xxx na adrese Xxx , Xxx. Oba účastníci jako převodci následně smlouvou o převodu družstevního podílu ze dne 17. 2. 2017 převedli družstevní podíl v BD Xxx na nabyvatele O.T. za částku 3 700 000 Kč. Žalovaný jakožto kupující uzavřel kupní smlouvu ze dne 28. 3. 2017, na základě níž koupil Nemovitosti Xxx za částku 2 500 000 Kč, přičemž v evidenci katastru nemovitostí je žalovaný veden jako jediný vlastník Nemovitostí Xxx, vklad vlastnického práva byl proveden s účinky ke dni 28. 3. 2017. Obvyklou cenu Nemovitostí Xxx podle stavu ke dni 15. 11. 2018 měl soud I. stupně prokázanou znaleckým posudkem Ing. Marie Rozkošné a jejím výsledkem, a to částkou 3 800 000 Kč. Výsledkem syna žalovaného M. B. ml. měl soud I. stupně za prokázané, že byt v Xxx užíval s otcem společně, po

sňatku otce s žalobkyní užíval byt sám, neboť otec se odstěhoval k žalobkyni. Na své náklady byt zrekonstruoval, pomohl zakládat BD Xxx a s privatizací domu. Investice do bytu hrubým odhadem činila 300 000 Kč, s otcem se ústně dohodli, že se vyrovnají v budoucnu, peníze mu žalovaný zatím nevrátil. Svědek měl za to, že žalobkyně v bytě nikdy nebydlela. Svědkyně M. M. Š., jež oba účastníky zastupovala při prodeji družstevního bytu v Xxx, uvedla, že byt v Xxx byl původně státní byt, ke kterému se žalovaný nějak dostal, vzniklo BD Xxx, v době prodeje bytu žalovaný nějakou dobu splácel anuitu, kdy měsíční splátka byla kolem 5 000 Kč. Kupní smlouva na Nemovitosti Xxx se podepsala u advokáta v Teplicích, kam přijeli oba účastníci společně, žalobkyně nebyla uvedena ve smlouvě, protože od počátku se mluvilo o tom, že novou nemovitost bude kupovat žalovaný, neboť družstevní byt byl jeho. Pokud jde o vozidla, pak z registru silničních vozidel měl soud za prokázané, že žalobkyně je zapsána jako vlastník a provozovatel vozidla Opel, žalovaný jako vlastník a provozovatel vozidla Škoda, rok výroby 2008, od 2. 10. 2012 do 29. 8. 2018 byl žalovaný zapsán jako vlastník a provozovatel vozu Mercedes, kdy tento byl žalovaným prodán V. M. za částku 130 000 Kč. Vozidlo Opel pak žalobkyně zakoupila kupní smlouvou ze dne 28. 8. 2017 za částku 45 000 Kč. Žalobkyně se stala členem Bytového družstva Xxx na základě smlouvy o převodu družstevního podílu ze dne 9. 4. 2019.

5. Po právní stránce soud I. stupně posoudil režim vypořádání SJM dle o. z., přičemž rozsah SJM, tj. rozsah aktiv a pasiv, které tvoří součást SJM a mohou být předmětem vypořádání, soud I. stupně v případě majetku nabytého do 31. 12. 2013 posoudil podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), a to v souladu s § 3028 odst. 2 o. z. Soud I. stupně dospěl ohledně Nemovitostí Xxx k závěru, že tyto spadají do SJM, neboť byly nabyty za finanční prostředky tvořící SJM. V řízení bylo prokázáno, že se žalovaný stal členem BD Xxx při jeho vzniku za trvání manželství (dne 27. 3. 2013), čímž dle § 143 odst. 2 obč. zák. vznikla i účast žalobkyně v BD Xxx. O tom svědčí i fakt, že smlouvu o nájmu družstevního bytu ze dne 27. 7. 2016 uzavřeli s družstvem oba účastníci, kteří jsou ve smlouvě společně označeni jako „členové družstva“, „nájemce“ a „smluvní strany“. Rovněž smlouva o převodu družstevního podílu v bytovém družstvu ze dne 17. 2. 2017 na nabyvatele O.T. byla za stranu převodce uzavřena oběma účastníky, kteří ve smlouvě shodně prohlašují, že jsou členy BD Xxx. Pokud byly prostředky získané z prodeje družstevního podílu použity na koupi Nemovitostí Xxx, nelze přisvědčit argumentu žalovaného, že pořídil nemovitosti ze svých vlastních zdrojů. I kupní smlouva na Nemovitosti Xxx byla uzavřena za trvání manželství (dne 28. 3. 2017), tudíž tyto tvoří SJM, ačkoli je v kupní smlouvě uveden pouze žalovaný. Tomuto závěru nebrání dle soudu I. stupně ani skutečnost, že žalovaný je zapsán jako jejich jediný vlastník v katastru nemovitostí, neboť domněnka správnosti údajů zapsaných ve veřejném seznamu zakotvená v § 980 odst. 2 o. z. je vyvratitelná. Do SJM naopak nespadá družstevní podíl žalobkyně v BD Xxx, neboť tento nabyla žalobkyně až po zániku manželství. Pokud jde o vozidla, pak do SJM náleží vozidlo Opel a Škoda, rok výroby 2008, což bylo mezi účastníky řízení nesporné. Pokud jde o vozidlo Škoda, rok výroby 2010, o němž žalovaný tvrdil, že jej nabyl z dědictví po otci a z daru od matky, což je možné doložit výpisy z účtu a usnesením o skončení dědického řízení, pak žalovaný byl na ústním jednání dne 20. 10. 2020 poučen dle § 118a odst. 3 o. s. ř., avšak konkrétní důkazy k jejich prokázání neoznačil ani nepředložil, tudíž v tomto směru neunesl břemeno tvrzení, a proto vozidlo Škoda, rok výroby 2010 náleží do SJM. Pokud jde o hodnotu vozidel tvořících SJM, pak soud I. stupně vyšel z odhadu žalobkyně (Opel - 30 000 Kč, Škoda, rok výroby 2008 - 60 000 Kč, Škoda rok výroby 2010 - 120 000 Kč), který žalovaný nerozporoval, z tohoto důvodu tak soud I. stupně shledal vypracování znaleckých posudků k ocenění vozidel za nadbytečné a procesně neekonomické. Soud I. stupně zahrnul do vypořádání částku 130 000 Kč, kterou žalovaný získal za prodej vozidla Mercedes, neboť žalovaný netvrdil ani neprokázal, že by ke dni zániku manželství již nebyla součástí SJM. Pokud jde o žalovaným tvrzené závazky za synem a matkou žalovaného, pak na jednání dne 2. 6. 2020 byl žalovaný poučen dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., aby doplnil svá tvrzení ohledně existence těchto závazků, žalovaný pak této výzvě dle soudu I. stupně nevyhověl, když dlužné částky znovu uvedl pouze odhadem, žalovaný byl ve smyslu § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. znovu poučen dne 20. 10.

2020, na což reagoval sdělením, že tvrzení lze prokázat pouze výsledkem matky a syna. Žalovaný neuvedl, v jaké výši, kdy a na co měly být půjčky ze strany matky a syna poskytnuty a i přes opakované výzvy soudu zůstal po celou dobu řízení pouze u velmi obecných tvrzení s tím, že soud si má tato skutková tvrzení sám zjistit ze svědeckých výpovědí, což však není úkolem soudu, neboť břemeno tvrzení a důkazní tíží účastníka, který z existence těchto tvrzení dovozuje pro sebe příznivé právní důsledky. Pokud jde o otázku, jaké položky mají být komu z účastníků přikázány, pak o tomto nebylo sporu, soud I. stupně při vypořádání a určení vypořádacího podílu postupoval dle § 736, § 740, § 741 a 742 odst. 1 o. s. ř., přičemž hodnota SJM činila částku 4 140 000 Kč, tudíž vypořádací podíl by odpovídal částce 2 040 000 Kč. Soud I. stupně však dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro tzv. disparitu podílů z důvodu dle § 742 odst. 1 písm. f) o. z., neboť žalovaný se více zasloužil o nabytí Nemovitostí Xxx, neboť tyto byly získány za finanční prostředky z převodu členského podílu v BD Xxx, kdy žalovaný se o jeho nabytí více zasloužil, neboť nejobtížnější bylo získat nájemní smlouvu ke („státnímu“) obecnímu bytu, kdy žalovaný v bytě bydlel od roku 1998, stal se zakládajícím členem BD Xxx, neboť užíval bytovou jednotku na základě nájemní smlouvy s MČ Xxx. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 5. 2016 sp. zn. 22 Cdo 1842/2014. Za odpovídající soud I. stupně považoval 50% krácení vypořádacího podílu žalobkyně, proto přiznal žalobkyni na vypořádacím podílu částku 1 035 000 Kč, tedy 25% z hodnoty SJM. O nákladech řízení státu rozhodl dle § 148 odst. 1 o. s. ř., když náklady státu představuje přiznané znalečné v celkové výši 15 517 Kč. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 2 o. s. ř., když řízení o vypořádání SJM má povahu tzv. iudicia duplex, kdy soud není vázán podaným návrhem, přičemž žalobu může podat kterýkoli z manželů a obtížné lze v tomto případě hovořit o úspěchu v řízení, když soud I. stupně neshledal okolnosti, které by odůvodňovaly jiné rozhodnutí o nákladech řízení.

6. Proti výroku III, IV a VI rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalobkyně z důvodů nesprávných skutkových zjištění a nesprávného právního posouzení věci, přičemž rozhodnutí považuje za nespravedlivé. Namítá, že z judikatury Nejvyššího soudu ČR vyplývá, že při vypořádání členského podílu v bytovém družstvu v rámci SJM soud nepřihlíží k zásluhám účastníka na získání družstevního bytu ani k rozsahu jeho užívání účastníky (rozhodnutí NS ČR ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 22 Cdo 5345/2008 či ze dne 20. 4. 2016, sp. zn. 22 Cdo 5384/2015). Z výše uvedeného je tak zřejmé, že soudem I. stupně uváděný důvod nemůže vést k disparitě podílů. Nadto namítá, že družstevní byt byl prodán za částku 3 700 000 Kč, přičemž Nemovitosti Xxx byly zakoupeny za částku 2 500 000 Kč, což soud I. stupně vůbec při určování 50% krácení vypořádacího podílu žalobkyně nezohlednil. Dále soud I. stupně v rozporu s judikaturou, již žalobkyně v odvolání ocitovala, nepřiznal žalobkyni, jež byla v řízení úspěšná, náklady řízení. Žalobkyně navrhla změnu napadeného rozsudku tak, aby jí byla na vypořádacím podílu přiznána částka 2 040 000 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku, dále aby náklady státu byl povinen uhradit pouze žalovaný a náhrada nákladů řízení byla přiznána žalobkyni.
7. Proti výroku I, II a III rozsudku podal včasné a přípustné odvolání i žalovaný z důvodů dle § 205 odst. 2 písm. d), g) o. s. ř. Napadenému rozsudku vytýká nesprávné označení sídla právního zástupce žalovaného a i to, že ve výroku II písm. b) napadeného rozsudku je uveden „nákladní automobil skříňový Škoda Octavia, SPZ xxx, VIN TMBJS41U798831534 v ceně 60 000 Kč“, kdy takové vozidlo ještě nebylo na světě vyrobeno. Namítá, že Nemovitosti Xxx jsou ve výlučném vlastnictví žalovaného, neboť tyto nabyly výhradně za finanční prostředky z prodeje družstevního podílu v BD Xxx, když tento byl v jeho výlučném vlastnictví, neboť v bytě v Xxx bydlel od roku 1998. Žalobkyně nikdy v tomto družstevním bytě nebydlela, ani zde neměla bydliště, cenu za koupený podíl v družstvu splácel výhradně ze svého účtu. Nemovitosti Xxx tak nebyly v SJM, což potvrdila i svědkyně M. Š.. Poukázal na zásadu materiální publicity zápisů v katastru nemovitostí a ust. § 980 odst. 2 o. z. Namítá, že soud I. stupně při určení hodnoty vozidel vyšel z tvrzení žalobkyně, což není akceptovatelné, nadto pominul tvrzení žalovaného o pořízení jednoho z vozidel z jeho dědictví po otci, čímž bylo porušeno právo žalovaného na spravedlivý proces. Soud

I. stupně sice vyzval žalovaného k předložení kupní smlouvy a dědického rozhodnutí, avšak žalovaný je neměl k dispozici a soud I. stupně neučinil ničeho, aby zjistil skutečný stav věci. Žalovaný dále dohledal kupní smlouvu k vozidlu Škoda, rok výroby 2008, které zakoupil dne 4. 12. 2009 za částku 30 000 Kč, což dokládá nesmyslnost rozhodnutí soudu o hodnotě 60 000 Kč za toto vozidlo. Žalovaný navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení soudu I. stupně k dalšímu řízení.

8. K odvolání žalovaného se vyjádřila žalobkyně tak, že soud I. stupně správně zhodnotil, že Nemovitosti Xxx patří do SJM, když tyto byly nakoupeny za trvání manželství a uhrazeny z finančních prostředků tvořících SJM, neboť žalobkyně byla nájemcem i členem BD Xxx. Soud I. stupně rovněž správně vyšel z odhadu žalobkyně ohledně ceny vozidel, když žalovaný tento odhad nezpochybnil, ani se k němu nevyjádřil.
9. Žalovaný se k odvolání žalobkyně nevyjádřil.
10. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek soudu I. stupně, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo dle § 212, § 212a a § 214 odst. 2 písm. d) o. s. ř. a dospěl k závěru, že prozatím nejsou splněny podmínky pro jeho potvrzení (§ 219 o. s. ř.) ani pro jeho změnu (§ 220 o. s. ř.), a to zejména z důvodu procesního pochybení soudu I. stupně při zjišťování skutkového stavu věci.
11. Soud I. stupně sice při posuzování rozsahu SJM a jeho vypořádání aplikoval příslušná ustanovení obč. zák. a o. z., avšak v řízení se dopustil procesních pochybení při zjišťování skutkového stavu. V daném případě žalobkyně uplatnila předmětem vypořádání SJM Nemovitosti Xxx a 4 vozidla, jež specifikovala, přičemž žalovaný předmětem vypořádání ve svém vyjádření před uplynutím 3 let od právní moci rozsudku o rozvodu učinil rovněž závazky, a to vůči matce odhadem ve výši 650 000 Kč až 750 000 Kč a závazky vůči svému synovi odhadem ve výši 300 000 Kč – 500 000 Kč a dále sporoval tvrzení žalobkyně týkající se Nemovitostí Xxx a některých vozidel. Je evidentní, že skutková tvrzení žalovaného ve vztahu k tvrzeným závazkům SJM jsou zcela nedostatečná a bylo na místě poskytnout žalovanému řádné poučení dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. Smyslem § 118a o. s. ř. je postup, aby účastník řízení nebyl ve věci neúspěšný proto, že neunesl břemeno tvrzení, aniž byl poučen, že takové břemeno má nebo neunesl důkazní břemeno, aniž by byl poučen, že takové břemeno má. Pouze tehdy, jestliže účastník ani přes **řádné** poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř. neuvede všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti, lze učinit závěr o tom, že neunesl břemeno tvrzení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 5. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2725/2007) a obdobně rovněž ve vztahu k důkaznímu břemenu. Kvalitativní požadavky na řádné poučení účastníka dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. jsou již jednoznačně stanoveny ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu ČR, když odvolací soud v tomto směru odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. 22 Cdo 4888/2014: „*Poučení podle § 118a o. s. ř. je svým obsahem adresnou výzvou účastníku k doplnění buď **konkrétních tvrzení, nebo důkazů**, jestliže by pro jejich neuvedení měl být ve sporu neúspěšný pro neunesení povinnosti tvrzení nebo povinnosti důkazní. Proto je v těchto případech nutné, aby z protokolu o jednání bylo jasné patrné, k čemu směřovala výzva účastníku podle § 118a o. s. ř. i s poučením o následcích při nesplnění této výzvy a jakým způsobem účastník na tuto výzvu reagoval.*“ (dále srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4240/2009 či 26. 6. 2019, sp. zn. 22 Cdo 1460/2019). Z výše uvedeného je tak zřejmé, že soud může učinit právní závěr, že účastník neunesl břemeno tvrzení či břemeno důkazní pouze tehdy, pokud takovému účastníkovi předtím poskytl řádné poučení dle § 118a o. s. ř. a tento na něj adekvátně nereagoval.
12. V daném případě soud I. stupně dospěl k závěru, že žalovaný neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně tvrzených závazků vůči matce žalovaného a synovi žalovaného majících tvořit SJM, přičemž v tomto směru mělo být poskytnuto žalovanému poučení dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. na ústních jednáních dne 2. 6. 2020 a dne 20. 10. 2020. Dále dospěl soud I. stupně k závěru, že žalovaný neunesl důkazní břemeno ve vztahu ke svým tvrzením, že vozidlo Škoda, rok výroby 2010

zakoupil za trvání manželství z dědictví po otci a z daru od matky, když o povinnosti řádně v tomto směru označit důkazy byl žalovaný poučen dle § 118a odst. 3 o. s. ř. na ústním jednání dne 20. 10. 2020. Z obsahu spisu, konkrétně z protokolu o ústním jednání ze dne 2. 6. 2020 odvolací soud zjistil, že soud I. stupně poskytl žalovanému poučení dle § 118a o. s. ř. v následujícím znění: „Podle ustanovení § 118a odstavců 1 a 3 o. s. ř. soud vyzývá žalovaného, aby doplnil svá skutková tvrzení a navrhl příslušné důkazy zejména k existenci tvrzených závazků týkajících se společného jmění manželů s tím, že soud sám z úřední povinnosti učiní dotazy na převody motorových vozidel, jak bylo zmíněno výše. K dotazu soudu zástupce žalované uvádí, že žádá o poskytnutí lhůty jednoho měsíce k doplnění skutkových tvrzení a případných důkazních návrhů.“ Z protokolu o ústním jednání ze dne 20. 10. 2020 odvolací soud zjistil, že bylo dáno poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř. následujícího znění: „Dále dáno poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř. ve vztahu ke skutkovým tvrzením obsaženým ve vyjádření žalovaného z 1. 7. 2020 na čl. 65 spisu, k nimž zástupce žalovaného na místě uvádí, že tato tvrzení je možno prokázat pouze výsledky svědků, a to matky a syna žalovaného. K dotazu soudu žalovaný uvádí, že výpisy z účtu či jiné listinné doklady o existenci peněžních prostředků na místě samém nemá k dispozici, matka měla peněžní prostředky v hotovosti, u syna neví.“ Z výše uvedeného a z obsahu spisu je jednoznačné, že ani v jednom případě soud I. stupně nepoučil žalovaného, resp. zástupce žalovaného o následcích nesplnění výzev dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. v podobě **neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene** či jinými slovy, že se vystavuje nebezpečí neúspěchu ve věci. Již z tohoto důvodu lze shrnout, že žalovanému nebylo na výše uvedených ústních jednáních poskytnuto soudem I. stupně řádné poučení dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. a soud I. stupně tak nemohl dojít k právnímu závěru, že žalovaný neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní ve vztahu k závazkům, jež měly tvořit SJM, resp. břemeno důkazní ve vztahu k tvrzení, že vozidlo Škoda, rok výroby 2010 netvoří SJM.

13. Nadto odvolací soud konstatuje, že poučení dle § 118a o. s. ř. musí mít zcela konkrétní obsah tak, aby účastníku bylo zřejmé, o čem a v jakém rozsahu má skutková tvrzení doplnit a k prokázání jaké konkrétní skutečnosti má označit důkazní návrhy, tj. v jakém rozsahu považuje soud tvrzení účastníka za neprokázaná (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 4. 2006, sp. zn. 30 Cdo 350/2006). Výše uvedenému **požadavku konkrétnosti pak rozhodně nevyhovují poučení** dle § 118a o. s. ř. poskytnutá soudem I. stupně při ústním jednáních dne 20. 10. 2020 a dne 2. 6. 2020. Pokud jde o poučení poskytnuté při ústním jednání dne 20. 10. 2020, které se týkalo pouze poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř., pak toto pouze obecně odkazuje na skutková tvrzení obsažená v podání žalovaného ze dne 1. 7. 2020 na čl. 65 spisu, namísto toho, aby soud I. stupně výslovně vyzval žalovaného k označení důkazu (pouhý odkaz na § 118a odst. 3 o. s. ř. je nedostatečný), a to ve vztahu ke konkrétním jednotlivým tvrzením, jež neměl soud I. stupně za prokázaná včetně poučení o následcích nevyhovění této výzvy. Nadto z protokolace není ani zřejmé, **komu bylo toto poučení poskytnuto**. Rovněž ani poučení dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. poskytnuté žalovanému při ústním jednání dne 2. 6. 2020 dle odvolacího soudu nevyhovuje požadavku konkrétnosti. Především s ohledem na skutečnost, že žalovaný, jež byl v té době zastoupen obecným zmocněncem, a tvrdil výši závazků pouze odhadem ve výrazném rozmezí, měl soud I. stupně ve smyslu § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. vyzvat žalovaného, aby především uvedl **přesnou výši** tvrzených závazků za synem žalovaného a matkou žalovaného včetně uvedení **data vzniku** těchto závazků **a důvodu vzniku** těchto závazků včetně uvedení, **na co byly finanční prostředky získané ze závazků použity**, zda k těmto závazkům **dala žalobkyně souhlas**, **kdy a jakým způsobem tak učinila**, **a k prokázání doplněných tvrzení, aby označil důkazy včetně poučení o následcích nevyhovění této výzvy**. Nadto pokud měl soud I. stupně za to, že žalovaný po poučení dle § 118a o. s. ř. svým podáním ze dne 1. 7. 2020 řádně nedoplnil rozhodná skutková tvrzení týkající se jím tvrzených závazků, byl zcela nesprávný postup soudu I. stupně, že přesto prováděl žalovaným navržené důkazy, jež měly závazky prokazovat, a to výsledky svědků (P.Ch. a syna žalovaného) a listinné důkazy (zápisník svědka B., výpis z účtu syna žalovaného u ČS a. s. ze dne 31. 12. 2012, smlouvu o půjčce ze dne 30. 9. 2012, zápis o půjčkách s P.Ch. atd.). Takovýto postup je rozhodně **v rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí**, neboť provádění dokazování musí předcházet řádné vyličení právně významných skutečností (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7.

4. 2011, sp. zn. I. ÚS 2014/10). Lze tak shrnout, že pro procesní pochybení týkající se absence řádného poučení dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. žalovanému ve vztahu k rozsahu SJM, musel být napadený rozsudek zrušen.
14. Nadto soudu I. stupně lze vytknout i neúplné zjištění skutkového stavu v tom směru, že pokud žalovaný tvrdil, že vozidlo Škoda, rok výroby 2010 nabyt za finanční prostředky získané z dědictví po otci ve výši 100 000 Kč a k důkazu navrhl dědické usnesení, přičemž soud I. stupně si předmětný dědický spis vyžádal a k důkazu na ústním jednání dne 22. 6. 2022 provedl obsah dědického spisu, pak pochybil, pokud z něj neučinil relevantní skutková zjištění, a to zejména z pravomocného usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 17. 6. 2015, č. j. 13 C 144/2015-72, jímž byla schválena dohoda o vypořádání povinného dílu pro nepominutelného dědice, tj. žalovaného. Namísto toho soud I. stupně v odůvodnění pod bodem 23 napadeného rozsudku chybně uvedl, že žalovaný konkrétní důkazy k jejich prokázání „neoznačil a nepředložil“. K námitce žalovaného, že soud I. stupně neučinil ničeho, aby si vyžádal kupní smlouvy k tomuto vozidlu, jež měl mít dle žalovaného v držení vinklář Mgr. O. K., odvolací soud uvádí, že tato je nedůvodná. Z obsahu spisu je totiž zřejmé, že soud I. stupně naopak opakovaně vyzval Mgr. K., k zaslání předmětných kupních smluv (přípisy ze dne 27. 4. 2022 a 16. 5. 2022) a následně uložil pro neuposlechnutí těchto výzev Mgr. O.K. pořádkovou pokutu ve výši 20 000 Kč.
15. Konečně neúplná skutková zjištění lze soudu I. stupně vytknout i ve vztahu ke smlouvě o převodu družstevního podílu v bytovém družstvu ze dne 17. 2. 2017 ohledně úhrady kupní ceny, a to i s ohledem na námitku žalobkyně týkající se toho, že družstevní byt byl prodán za částku 3 700 000 Kč, přičemž Nemovitosti Xxx byly zakoupeny za částku 2 500 000 Kč, avšak soud I. stupně tuto skutečnost nezhodnotil při krácení vypořádacího podílu žalobkyně. V tomto směru soud I. stupně pochybil, pokud z čl. III výše uvedené smlouvy nezjistil, zda a v jaké výši byla z odměny za převod družstevního podílu BD Xxx uhrazena odměna zprostředkovateli či tzv. na anuitu podílu, tedy jaká finanční částka účastníkům řízení za převod členských práv a povinností fakticky „zbyla“.
16. Další procesní pochybení soudu I. stupně pak odvolací soud spatřuje ve skutečnosti, že soud I. stupně bez dalšího zahrnul do vypořádání částku 130 000 Kč, již žalovaný obdržel za prodej vozidla Mercedes, které tvořilo SJM, a bylo za trvání manželství prodáno s tím, že žalovaný dle soudu I. stupně netvrdil, ani neprokázal, že by ke dni zániku manželství již nebyla součástí SJM účastníků (odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 23). **Především pokud soud I. stupně výslovně v rozsudku uvede, že do vypořádání SJM zahrnuje i částku 130 000 Kč, pak by se tato skutečnost měla jednoznačně projevit přímo ve výroku rozsudku, kde by soud měl určit, komu tuto částku přikazuje do výlučného vlastnictví.** Soud I. stupně však takto nepostupoval, nýbrž tuto částku pouze započítal do výše celkové hodnoty majetku. Nadto ještě v závěrečném návrhu žalobkyně stále požaduje vypořádat vozidlo Mercedes, navíc v hodnotě 105 000 Kč (závěrečný návrh žalobkyně ze dne 30. 6. 2022 na č. l. 283 spisu), když z obsahu spisu není jasné, zda žalobkyně chce částku 130 000 Kč jakožto aktiva SJM vypořádat nebo částku za prodej vozidla zohlednit pouze při výši vypořádacího podílu. Pokud by měla být předmětem vypořádání přímo částka 130 000 Kč, pak břemeno tvrzení a důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnosti, že částka 130 000 Kč ke dni zániku manželství existovala, tj. nebyla spotřebována, tíží toho z účastníků, jež se v řízení domáhá zahrnutí této finanční částky do SJM, jež má soud vypořádat. Tento účastník z tohoto tvrzení totiž pro sebe dovozuje příznivější skutečnost, což však rozhodně v daném případě není žalovaný.
17. Nad rámec výše uvedeného se odvolací soud stručně vyjadřuje i k dalším odvolacím námitkám účastníků týkající se základních sporných otázek. Námitka žalovaného, že Nemovitosti Xxx jsou ve výlučném vlastnictví žalovaného, je nedůvodná, neboť soud I. stupně v tomto směru učinil správná skutková zjištění a tato správně posoudil i po stránce právní. Vzhledem k tomu, že žalovaný nabyt Nemovitosti Xxx za trvání manželství, a to dne 28. 3. 2017, pak je třeba otázku, zda tyto nemovitosti tvoří SJM posoudit dle § 709 odst. 1 o. z., dle něhož je součástí společného jmění je to, čeho **nabyt jeden** z manželů nebo čeho nabyli oba manželé společně za trvání manželství, s

výjimkou toho, co a) slouží osobní potřebě jednoho z manželů, b) nabyt darem, děděním nebo odkazem jen jeden z manželů, ledaže dárce při darování nebo zůstavitel v pořízení pro případ smrti projevil jiný úmysl, c) nabyt jeden z manželů jako náhradu nemajetkové újmy na svých přirozených právech, d) nabyt jeden z manželů právním jednáním vztahujícím se k jeho výlučnému vlastnictví, e) nabyt jeden z manželů náhradou za poškození, zničení nebo ztrátu svého výhradního majetku. Žalovaný v daném případě tvrdil, Nemovitosti Xxx netvoří SJM, neboť tyto nabyt za výlučné finanční prostředky. Toto tvrzení však bylo v řízení jednoznačně vyvráceno, neboť finanční prostředky, které použil žalovaný na nákup Nemovitostí Xxx, získal z prodeje (převodu) členských práv a povinností v BD Xxx, když členy BD Xxx byli oba účastníci řízení, neboť žalovanému vzniklo za trvání manželství právo na uzavření smlouvy o nájmu družstevního bytu, **tudíž žalobkyni dle § 703 odst. 2 obč. zák. vzniklo i společné členství v družstvu**. Ostatně, jak správně uvedl soud I. stupně, žalovaný a žalobkyně byli uvedeni jako společní nájemci v nájemní smlouvě o nájmu družstevního bytu ze dne 27. 7. 2016 a rovněž oba uzavřeli smlouvu o převodu družstevního podílu ze dne 17. 2. 2017. Námitka, že žalobkyně v družstevním bytě nikdy nebydlela, je zcela lichá, neboť dle § 703 odst. 3 obč. zák. odstavec 1, 2 neplatí, jestliže spolu manželé trvale nežijí. Výslechem syna žalovaného bylo prokázáno, že žalobkyně a žalovaný spolu žili, když tento uváděl, že po svatbě se žalovaný odstěhoval k žalobkyni a z tohoto důvodu tak syn žalovaného v této době užíval byt v Xxx, tento zrekonstruoval a pomohl zakládat BD Xxx a privatizaci domu. Nadto svědek fakticky potvrdil, že následně byt v Xxx užívala i žalobkyně, když vypovídal o tom, že mu nebylo příjemné, když žalobkyně měla dávat fotky bytu na sociální síť, kdy mu nebylo příjemné, že „*pot, který do bytu vynaložil, teď vesele užívá někdo jiný a ještě se tím chlubí na sociálních sítích*“. Výše uvedeným pak byla jednoznačně vyvrácena domněnka zakotvená v § 980 odst. 2 o. z., přičemž ani výpověď svědkyně M. Š.é nemůže ničeho na výše uvedeném závěru změnit, neboť se jedná o otázku právní a nikoli skutkovou.

18. K námitce žalobkyně týkající se tzv. disparity vypořádacího podílu odkazuje odvolací soud na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 6109/2017, jež se otázkou disparity vypořádacího podílu podrobně zabýval i ve vztahu k o. z.: „*Judikatura v poměrech obč. zák. neměla žádné pochybnosti, že podíl na společném jmění při vypořádání SJM nemusí být v zásadě totožný, nýbrž může být modifikován soudem v rámci soudního vypořádání společného jmění manželů [k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2433/99 (uveřejněný pod C 45 v Souboru), či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2013, sp. zn. 22 Cdo 2055/2011 (uveřejněné pod č. C 12 690 v Souboru)]. Soudní odklon od principu rovnosti podílů (tzv. disparita podílů) byl však považován za postup, jenž musí být opodstatněn konkrétními okolnostmi [srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2008, sp. zn. 22 Cdo 3174/2007 (dostupné na www.nsoud.cz)]. Určení výše disparity vypořádacích podílů bylo na úvaze soudu na základě zohlednění všech okolností případu [srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1781/2004 (uveřejněný v časopise Právní rozhledy, 2006, č. 4, str. 152)]. Disparita se přitom mohla podle konkrétních okolností případu vztahovat na veškeré položky náležející do společného jmění manželů či jen na některé z nich [srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2914/99 (uveřejněný v časopise Právní rozhledy, 2002, č. 2, str. 99)]. Dovolací soud přitom přezkoumával splnění podmínek pro odklon od principu rovnosti podílů při vypořádání majetkového společenství jen v případě zjevné nepřiměřenosti relevantních úvah soudů v nalézacím řízení [srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2009, sp. zn. 22 Cdo 3636/2008 (uveřejněné v časopise Soudní rozhledy, 2010, č. 3, str. 100)]. V novější judikatuře se k těmto závěrům souhrnně přiblížil Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. 22 Cdo 5228/2015 (dostupném na www.nsoud.cz), jež obšlo i z hlediska ústavněprávního přezkumu [k tomu srovnej usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 10. 2016, sp. zn. I. ÚS 2757/16 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>)]. Dovolací soud si je vědom skutečnosti, že úprava obsažená v § 149 odst. 2 věty první obč. zák. stanovila, že „zanikne-li společné jmění manželů, provede se vypořádání, při němž se vychází z toho, že podíly obou manželů na majetku patřícím do společného jmění jsou stejné“, z čehož soudní praxe dovozovala možnost tzv. disparity podílů, zatímco § 742 odst. 1 písm. a) o. z. používá odlišnou textaci, že pro vypořádání se použije pravidlo, že „podíly obou manželů na vypořádaném jmění jsou stejné“; v uvedené formulační změně však nelze spatřovat důvod pro odlišný přístup oproti soudní praxi v poměrech obč. zák. Jak již bylo uvedeno výše, i důvodová zpráva k o. z. ve vztahu k § 742*

odst. 1 o. z. zdůrazňuje (byť ne zcela přiléhavě), že se jedná o „přepis dosavadní právní úpravy“ (k tomu srovnej ELLÁŠ, K. a kol. *Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem*, Sagit, 2012, str. 324); z uvedeného však bez pochybností vyplývá, že smyslem odlišné formulace nemá být stanovení odlišného pravidla chování, tedy nemožnosti rozhodnutí soudu o vypořádání SJM s využitím tzv. disparity podílů. Vyloučením možnosti disparity podílů by ostatně soudní praxe přišla o nástroj, který při vypořádání SJM umožňuje zohlednit všechny okolnosti případu. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ostatně vždy v souvislosti s vypořádáním zákonných majetkových společenství ve vztahu k vnosům, resp. disparity podílů, zdůrazňovala hledisko spravedlivého uspořádání právních poměrů [k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. 22 Cdo 1915/2015 (uveřejněné pod č. C 15 522 v Souboru)], resp. posouzení věci v souladu s principem dobrých mravů [k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5133/2016 (dostupné na www.nsoud.cz); proti uvedenému rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, kterou ústavní soud odmítl usnesením ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. I. ÚS 1075/17 (dostupným na <http://nalus.usoud.cz>)], tj. hlediska, která lze zohlednit právě úvahou o disparity podílů. V rozsudku ze dne 16. 8. 2013, sp. zn. 22 Cdo 3324/2011 (uveřejněném pod č. C 12 691 v Souboru), pak Nejvyšší soud formuloval obecný závěr, že soud musí nejen respektovat právo, ale jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému. Jinými slovy, právo musí být především nástrojem spravedlnosti, nikoliv souborem právních předpisů, které jsou mechanicky a formalisticky aplikovány bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráněného příslušnou normou. “Odvolací soud má za to, že soud I. stupně správně v daném případě shledal důvod k disparity vypořádacího podílu dle § 742 odst. 1 písm. f) o. z., neboť žalovaný se jednoznačně více zasloužil o nabytí Nemovitostí Xxx, resp. o nabytí členského podílu v BD Xxx, z jehož prodeje (převodu) získané finanční prostředky byly použity právě k nabytí Nemovitostí Xxx. V tomto směru soud I. stupně správně odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, jež se zabývala otázkou zásluhovosti ve skutkově obdobné situaci. Dle odvolacího soudu je naopak spravedlivé, aby se v rámci vypořádání SJM zhodnotil fakt, že žalovaný byl nájemcem obecního bytu řadu let před uzavřením manželství s žalobkyní a že tato skutečnost měla rozhodující vliv, že se následně účastníci řízení stali členy BD Xxx. Odvolací soud se však za této situace již nevyjadřuje k výši disparity podílů, ani k tomu, zda tuto lze vztáhnout na veškeré položky tvořící SJM.

19. Z důvodů shora uvedených spočívajících zejména v procesním pochybení soudu I. stupně při zjišťování skutkového stavu věci odvolací soud rozsudek soudu I. stupně postupem podle § 219a odst. 1 písm. a) i b), odst. 2 o. s. ř. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení postupem podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Na soudu I. stupně nyní bude, aby bez procesních pochybení zjistil rozhodné skutečnosti týkající se rozsahu zaniklého SJM účastníků, tj. aby poskytl žalovanému řádné poučení dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. a vyzval žalovaného k doplnění přesné výše tvrzených závazků za synem žalovaného a matkou žalovaného tvořících SJM, včetně uvedení data vzniku těchto závazků a důvodu vzniku těchto závazků, na co byly finanční prostředky získané ze závazků použity a kdy se tak stalo, zda k těmto závazkům dala žalobkyně souhlas, kdy a jakým způsobem tak učinila, a k prokázání doplněných tvrzení označí důkazy a dále označí důkazy k prokázání svého tvrzení, že vozidlo Škoda, rok výroby 2010 nabyt v roce 2015 za výlučné finanční prostředky s tím, že neopomene žalovaného poučit o následcích nevyhovění tohoto poučení v podobě neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene. Následně bude soud I. stupně v řízení pokračovat v závislosti na tom, zda žalovaný výše uvedené výzvě řádně dostojí či nikoli, přičemž k provádění navržených důkazů soud I. stupně přistoupí pouze za situace, že budou řádně doplněna tvrzení, k nimž byl žalovaný vyzván. Vedle toho soud I. stupně učiní z již provedených důkazů skutková zjištění v potřebném rozsahu, a to ve směrech shora uvedených (viz bod 15 a 16 odůvodnění). Konečně soud I. stupně si ujasní, zda žalobkyně trvá na vypořádání finanční částky získané za prodej vozidla Mercedes, či zda chce tuto skutečnost zohlednit v rámci vypořádacího podílu a v jaké výši. Soud I. stupně bude dbát na to, aby postupoval v souladu s procesními pravidly a aby jeho postup a rozhodnutí nebylo v rozporu se zásadou předvídatelnosti. Dále bude dbát na to, aby v záhlaví nového rozhodnutí byla uvedena správná adresa sídla advokáta žalovaného, a namísto již nepoužívaného pojmu státní poznávací značka (SPZ), ve výroku uváděl pojem registrační značka (r.z.).

20. V novém rozhodnutí, kterým věc bude končit, soud I. stupně znovu rozhodne o nákladech řízení (§ 151 odst. 1 o. s. ř.), a to včetně nákladů tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 23. ledna 2023

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu